

Núm. 30

Abril - maig'87

Edita: Jazz Club de Granollers
Periodicitat Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Sir Charles Thomas en Granollers

Vlè. Festival de Jazz de Terrassa

Sembla ser que enguany, el Festival de Jazz de Terrassa, s'ha abocat de ple la modernitat.

Ha sigut un any d'innovacions. Primer amb un relleu d'escenari, de Cinema Rambla, s'ha anat a parar al "Museu de la Ciència", una antiga fabrica que de ben segur, els responsables de l'Ajuntament remodeleran, però que francament enguany, donava una impressió una mica pobra, i amb una acústica malaudament bastant deficient, i per altra banda, l'organització va jugar-s'ho tot a una carta, en incloure a les actuacions importades, la més rabiosa actualitat.

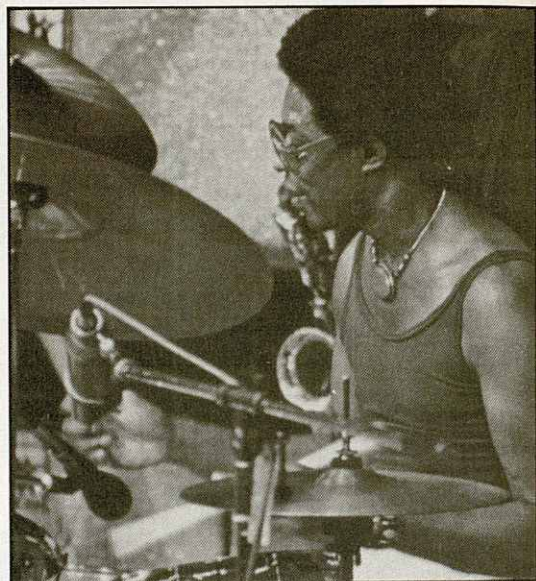
La columna vertebral del festival, segueix estant constituïda pels nou concerts, diguem-ne importants, que sempre ha fixat l'organització, més tot el que s'aplega al seu costat, ja sigui jazz autocton, que s'executa d'una manera gratuïta a les places i locals de la ciutat, mes algunes sessions cinematogràfiques, centrades en l'onada jazzística.

Precisament el dos de març, va obrir-lo el grup "Bass Desires", amb l'antic membre dels "Weather Reaport", Peter Eskine a la bateria, Marc Johnson, ex Bill Evans i Stan Getz, al baix, Bill Frisell i John Scofield a les guitarres. Podem dir, que el millor va ésser el baixista Johnson, ben acompanyat en tot moment per Erskine. Scofield bastant fred, i Frisell, original amb els pedals

El dia sis, Celia Cruz i "La Sonora Matancera", els dos mítics noms de la salsa cubana, es varen retrobar per oferir als presents, una bona injecció de ritme i optimisme, i de passada, obrir el nou local que substitueix el "Cinema Rambla".

Ja el vuit, es donava pas a blues, de la mà d'un mite, "Champion" Jack Dupree al piano i Jerry Ricks a la guitarra. I a la segona part, blues electric amb "Magic Slim" i el seu grup de Xicago els "Teardrops". Decibels per a donar i vendre.

En el següent concert, dia tretze, es donava el relleu als boppers, McCoy Tyner al piano i Jackie McLean al saxo, hereus vius de Coltrane i de

Louis Hayes

Parker respectivament, ben ajudats de Avery Sharpe al baix del gran Louis Hayes a la bateria. Wayne Shorter i el seu nou grup elèctric, el dia catorze, amb aureoles sonores a l'estil dels W.R. amb Jim Bear als teclats, Carl James al baix, Terry Linne Carrington a la bateria, i Marilyn Mazur a la percussió.

El dia dinou, varem tenir sessió a dos trios eminentment acustics; Per una part, Joaquin Kühn/Daniel Humair/ Jean François Jenny Clark, i per l'altre el trio de Michel Camilo; Jazz-Fusio a dues bandes i acustic!

El bateria Elvin Jones, també marcat per Coltrane, amb el seu "Jazz Machine", el dia vint-i-un, amb arrels orientals, ja que últimament co.labora amb el pianista Fumio Karashima; Amb ells dos, Pat La Barbera i Courtney Pine, saxos, i Andy McKee al baix. Sense cap mena de dubtes, un dels millors concerts.

I l'esperat Carla Eley sextet per el penúltim dia, el

vint-i-set, amb un baixista Steve Swallow, molt bo, i un guitarra Hiram Bullock, potentíssim i brutal; Els altres membres, junt amb l'esmentada Carla, bé, exceptuant a Don Alias, exhuberant.

I si el segell E.C.M., obria el Festival, també el va tancar amb "Quest", el dia vint-i-vuit; Un quartet que ha trepitjat fort els terrenys de Jazz-Fusio, amb noms com Dave Liebman al saxo, el pianista Ritchie Beirach, Ron McClure al baix i Billy Hart a la bateria

Francament, no vull que se'm tatxi de ser un jove aficionat "carrossa", a qui només agrada el jazz clàssic, però com sempre, em recolzo en unes paraules del gran mestre Ellington, fent referència a "l'altre" mon del jazz. Ell deia en una ocasió, "No val res, no té swing"; sàvies paraules, surtides d'un excepcional music, potser una mica dures, però en cap moment, s'ha pogut demostrar que estigués mancat de raó.

I és que, senyors, estic d'acord amb el que el jazz a d'evolucionar, per allò de renovar-se o morir, però el què no es pot confondre, és la "velocitat amb el tossino". El jazz ha de ser força, expressivitat, alegria, ritme, joia, poesia, en una paraula que les aplega totes, "SWING".

Malauradament, aquests canvis en l'estructura dels temes, ha portat a fredors incontenibles, i construccions molt cerebrals, a on els músics són els músics que disfruten, gaudint d'una tècnica desbordant i fenomenal, però el public, més jove que gran, es deixa portar més pel snobisme, que res. Personalment, crec, que el què s'anomena jazz modern, es una barreja d'estils, amb alguns tocs de música contemporània, i jo d'això en dic música, mai jazz genuí. Gracies a Déu, no sóc pas l'únic que ho dic, ja que el genial trompetista Miles Davis també ho diu; Ell, actualment no fa pas jazz, el fa música per a qui li agradi, i tingui ganes d'escoltar-la.

Si tot això queda més o menys clar, hem de dir que enguany, a Terrassa s'hi ha anat a escoltar

"Champion" Jack Dupree

música, en el sentit més ampli de la paraula, i deixar-nos estar, de posar-li etiquetes, i donar-li voltes al terme jazz, perquè sincerament no ho és.

O també potser, que després de llegir tantes opinions de crítics, que tots van a parar allà mateix, en solidaritat amb el "jazz" d'ara, o dels mateixos músics, que només fan aquest tipus de música, és clar pensar, que el que potser vaig errat sóc jo.

De tota manera, em continua agradant el jazz clàssic, i mentre tingui discs del "Duke", de "Count", o de "Satchmo" al meu costat, no crec que tots aquests corrents, inconnexos i gèlids, em sedueixin del tot.

Esperem doncs, amb ferm convenciment, que l'any vinent la gent de Terrassa, ens donara més alegries.

Sort, i... "que el SWING us acompanyi".

Sararols/Sitjes

Sir Charles Thompson

Casa de Cultura Sant Francesc 26 - 03 - 87

Entre la ridicleusa i l'elegancia hi ha un abisme. Certes persones per a ser més elegants i no saber-ne més, cauen en la més fatal carrincloneria. D'altres no obstant no cercar aquesta elegància, en ells és un dò innat que els hi surt de la seva personalitat, per a convertir-se en un fragància sempre agradable.

Aquest últim, es el cas que ens ocupa. Charles Phillip Thompson, més conegut per "Sir Charles" es un d'aquests escollits, que porta sempre com estandar, un estil molt atractiu i fàcilment reconegut, que no pot relacionar-se amb el de cap altre pianista.

Clarament influït per "Count" Basie, sempre ha tocat, amb el mes bo i millor del nostre benvolgut estil, per en canvi no ha estat mai prou conegut per a la massa d'aficionats i seguidors.

I així doncs, després de molt temps d'esforços i treballs, s'han trobat les condicions mes favorables, per a portar aquest gran i distingit home.

Dins de l'acollidor marc de la "Casa de Cultura Sant Francesc", es va celebrar el dijous vint-i-sis

de març d'enguany, el Concert de Charles Thompson Trio, amb organització a càrrec de Jazz-Club, i amb l'ineestimable col.laboració del Departament de Cultura de l'Ajuntament de la nostra ciutat.

Avans de tirar endavant, hem de destacar un fet curiós. Tot i fent un petit descompte en el preu de la localitat, per als nostres estimats socis, la gran part dels presents no ho eren, del que se'n desprèn, que es van fer molt poques reduccions de preu. Una vegada mes, em de donar les mes encomiables gracias als socis, que miren molt, per l'economia del club!!!

Bé, i mes ellà de tanta frase i de tanta lletra, potser que ens fixem, en allò que de veritat importa, que és la musica, i de passada, pels que no hi van "poguer" ser, els fem una mica la denteta.

Començant una mica mes tard del previst, per agafar forces en un restaurant local, es van instal.lar dalt del petit escenari, el pianista ja anomenat, Eric Peter al baix, i Pau Bombardo a la bateria.

Sir Charles, Eric Peter i Pau Bombardo

En honor a la veritat, em de dir que el mot que aquest senyor ha rebut, no esta de mes, ja que en el concert, es va desenvolupar amb una elegància cabdal, dins del mes pur estil clàssic, amb peces d'Ellington, o de Basie, que traspuaven un swing increible.

Tots van ratllar a gran alçada, Cada un en el seu instrument, ens van oferir tot el que es tancava en el seu cervell, amb un treball immens, molt digne, i amb la satisfacció que dona la tasca ben feta, am el cor i l'ànima.

Eric Peter, molt fi en el contrabaix, va estar sempre en un segon terme, deixant el camí molt planer, al líder del trio, i fent amb el dits, autèntiques meravelles, carregades d'un "punch" desorbitat. Els presents, vàrem haver de parar bé l'orella, per no deixar escapar cap de les notes, que sorgien d'aquell superlatiu estri. Excel.lent.

Tot i que no se'l coneix gaire, potser per la seva juvenesa, Pau Bombardo, amb una llarga experiència d'haver tocat amb grups tant

importants, com "La Vella Dixieland", va fer la seva feina amb gran autoritat. Tant amb les baquetes, com amb les escobretes metàl.liques, que va utilitzar en la major part de temes de la vetllada, va rendir molt seriosament en el seu ampli ventall de publicitats.

Veritablement, hem de dir, que "Sir Charles, va saber portar molt bé el rol de líder, amb la seva particular gràcia, a limits generosament fascinants. Ens va fer gaudir molt, amb números com el "Robin's Nest", "Mood Indigo", "Tea for Two", i tants d'altres que ara em deixo, però que no son menys importants.

Va ésser una nit molt brillant, que de ben segur, recordarem, com una de les millors sessions de jazz, a la "Casa de Cultura".

Tots sabem que s'hi està molt be, assegut en el sillonet del menjador de casa, veient la televisió, però de veritat que ens faria molt contents, que volguéssiu acceptar el petit repte de venir a fer-nos companyia.

J. Sararols

NOVA'S

Lista de Noces

Avantatjoses condicions per als nuvis

Anselm Clavé. 7
Plaça Barangué. 4

Telf. 870 03 52 - 08400 GRANOLLERS

Discografia bàsica de Duke Ellington 1950 - 1973 (3)

Per JORDI NAVAS I FERRER

Duke Ellington and his Orch.

New York. May 24

1951

As for May 10.

CO45829	Ting-A-Ling	Columbia DB-3618
CO45830	The eight veil	Columbia CO 39496
CO45831	Brown Betty	Columbia DB-3618

The Coronets

New York. Jun1,1951

Juan Tizol (tb); Willie Smith (as); Duke Ellington (p); Billy Strayhorn (org); Wendell Marshall (b); Louie Bellson (d); Norma Oldham (voc).

M4037	The Nearness of you	Unissued
M4038	More than you know	Unissued
M4039	Caravan	Mercer Me 1968

The Coronets

Same as Jun 1, but Billy Strayhorn (org) out; Jimmy Hamilton (cl) added

M4040	Alternate	Mercer Me LP-1005
M4041	Noppin John	Mercer Me 1973

Ellington (p) out; Strayhorn (p) added

M4042	Jumpin with Symphony Sid	Mercer Me LP-1005
-------	--------------------------	-------------------

Duke Ellington and his Orch

New York.Aug 8,1951

Same as May 10, but Ford, Anderson (tp) out

CO47018	Deep night	Columbia Co 39545
CO47019	Please be kind	Columbia Co 39545
CO47020	Smada	Columbia OK 6911

Ellington (p) out; Strayhorn (p) added

CO47021	Rock Skippin at the Blue Note	Columbia Co 39942
---------	-------------------------------	-------------------

Strayhorn (p) out; Ellington (p) added

CO47022	Don't take my love	Unissued
---------	--------------------	----------

Duke Ellington and his Orch.

New York.Dec.7,1951

Harold Baker, Nelson Williams, Clark Terry, Willie Cook, Dick Vance, Ray Nance (tp); Quentin Jackson, Britt Woodman, Juan Tizol (tb); Jimmy Hamilton (cl); Willie Smith (as); Russell Procope (cl); Paul Gonsalves (ts); Harry Carney (bs); Duke Ellington (p); Wendell Marshall (b); Louie Bellson (d)

CO47263	Bensonality	Columbia Co39712
---------	-------------	------------------

Duke Ellington and his Orch.

New York.D.11,1951

As for Dec 7.

CO47267	Blues at sundown	Columbia 39712
CO47268	Duet	Columbia CG 33961

CO47269	Before my time	Columbia CL-830
CO47269	Later	Columbia CL-830
CO47270	Azalea	Up to Date UTD 2004
CO47271	Vagabonds	Up to Date UTD 2004
CO47272	Something to live for	Up to Date UTD 2004
CO47269 (Before my time and Later) pertanyen a la "The Controversial Suite"		

Duke Ellington and his Orch.

New York.J.30,1952

Clark Terry, Willie Cook, Cat Anderson, Ray Nance (tp); Quentin Jackson, Britt Woodman, Juan Tizol (tb); Jimmy Hamilton (cl); Hilton Jefferson (as); Russell Procope (cl); Paul Gonsalves (ts); Harry Carney (bs); Duke Ellington (p); Wendell Marshall (b); Louie Bellson (d); Jimmy Grissom, Betty Roche (voc)

CO47482	I love my lovin lover	Columbia CG 33961
CO47483	Come on Home	Columbia OK 6911

Duke Ellington and his Orch.

New York.Ag.10,1952

Same as Jun 30.

CO48343	Take the A train	Columbia Co B-1566
CO48344	The Mooche	Columbia Co B-1629
CO48345	Perdido	Columbia Co B-1566

Duke Ellington and his Orch.

New York.Ag.12,1952

Same as Jun 30.

CO48377	Skin Deep	Columbia Co B-1629
---------	-----------	--------------------

Duke Ellington and his Orch.

New York. Dec, 1952

Same as Jun 30

CO48640	Good woman blues	Up to date UTD 2006
CO48641	Body and soul	Up to date UTD 2006

**Duke Ellington and his Orch.
1952**

Chicago. Dec 22,

Clark Terry, Willie Cook, John Carroll, John Hunt, Ray Nance (tp); Quentin Jackson, Britt Woodman, Fred Johnson (tb); Jimmy Hamilton (cl); Russell Procope (cl); Porter Kilbert (as); Paul Gonsalves (ts); Harry Carney (bs); Duke Ellington (p); Wendell Marshall (b); Louie Bellson (d); Jimmy Grissom; Betty Roche (voc).

CC05397	Primpin for the Prom	Columbia CO PE-7
CC05398	The vulture song	Columbia CO 39942

(Continuarà)

Joe Wingy Mannone

Avui em sembla avinent escriure sobre la figura d'aquest trompeta que va néixer a Nova Orleans i que al meu parer, injustament, s'ha deixat bastant en l'oblit.

M'he volgut documentar. I la meua sorpresa ha estat que, en els diferents llibres de què disposo, o be l'ignoren, o be la notícia que en donen, es breu. Per altra banda, la discografia, al nostre país, tampoc és massa extensa tancant-se així el cercle d'una manera desencoratjadora.

No obstant, no per aixó, no vull deixar d'escriure, recordant aquest trompeta que per als interessats al DIXIELAND, i els qui no ho son, els hi faci reviscolar l'interés per aquest músic.

Els seus pares eren immigrants italians. Però ell va néixer a Nova Orleans (Lousiana) el 13 de Febrer de 1904. Va ser un vailet força entremeliat i la seva infantesa va transcórrer pels carrers de la Ciutat on va veure la primera llum.

Va ser amic de Louis Armstrong i amb ell, anava a escoltar als músics, les bandes i els cantants de Blues que per els suburbis interpretaven el JAZZ de principis de Segle, i més tard -salvant distàncies- va estar influït per l'art inigualable de SATCHMO.

És clar, potser que el fet de la no costància de Joe WINGY Mannone en els Diccionaris i Llibres sobre la Història del JAZZ, sigui degut a que el DIXIELAND va tenir una vida efímera en el context del JAZZ.

De tota manera, si la definició del què és aquest estil -el JAZZ de Nova Orleans interpretat per músics blancs- no sé pas si seria gaire descabellat suposar o pensar que era o que és, el JAZZ que fan els músics blancs, actualment. Ja sé que després del Nova Orleans i el Dixieland, va venir el Xicago i... etc. etc... I sempre hi ha hagut intèrprets negres i blancs. I d'aquests últims, de ben bons. A partir del Dixieland, no hi ha hagut discriminació...

Tornem amb WINGY.

Quan tenia vuit anys va ésser atropellat per un tramvia, i degut a l'accident li hagueren d'amputar la mà i part del braç dret (d'aquí el sobrenom de WINGY -aleta, braç curt-). Un altre contratemps, va ser la seva separació -imposada- del contacte amb el seu amic Louis Armstrong quan aquest va ésser reclòs en un orfanat.

Però el seu caràcter belluget i independent feu que s'entosudés i finalment es decidís per la carrera musical. I arribat a Xicago el 1920 ja va formar un petit conjunt amb el nom de HARMONY KINGS. Va tenir tal éxit que la Columbia ja el va requerir per a realitzar algunes grabacions. Als vols de 1930 va actuar amb el grup Gene Krupa. També en aquells temps va gravar amb Red Nichols, Benny Goodman i altres estrelles.

Veritablement WINGY tampoc era un fora de serie. Tenia, aixó sí, una bonadosi de swing i feia la seva feina amb dignitat i honestat.

Degut a la força amb que sorgiren les grans formacions -negres i blanques- durant el període 1930-1940 i el desgast del Nova Orleans i el Dixieland, el públic s'anà inclinant cap a les primeres i la estrella de Joe WINGY Mannone va quedar, paulatinament, eclipsada.

WINGY morí a a les Vegas el 7 de Juliol de 1982 quasibé totalment inadvertit.

Es curiós el fet que segons vingui l'informació, la crítica o la propaganda d'una banda o de l'altra de l'Atlàntic, als músics blancs s'e'ls doni un tracte diferent. Sortosament sembla que la qüestió del color de la pell, ara ja no es té tant en compte.

Al Cèsar el que sigui del Cèsar.

Joe WINGY Mannone va tenir el seu lloc dins del món del JAZZ. Em sembla com deia al principi, que no s'ha procedit correctament silenciant-l'ho.

Pere Cruselles i Solsona

Kurt Weil

Hace unos días asistí a unos de los conciertos que da la "Orquestra de cambra Teatre Lliure" en el Teatro del mismo nombre.

Este concierto fué muy interesante porque dió ocasión a los asistentes de oír a uno de los compositores más originales de la escuela alemana de los años veinte y treinta.

Kurt Weil, como Strawinsky, como Ravel, Debussy y Milhaud se dejó seducir por las sonoridades de jazz pero su manera de enfocar su aproximación al jazz es mucho más interesante que la de los demás compositores. Weil

concibe unas melodías que llaman irresistiblemente a que sean de interpretadas por un jazzman y prueba es que Louis Armstrong y Ella Fitzgerald han creado unas versiones absolutamente antológicas de su "Mack the Knife".

Muchas pasajes de su opera de "Tres Reales" y

de su "Ascensión y caída de la ciudad de Mahogany" tienen un encanto inmarcescible. El "Canto de los Cantores", "Bilbao Song" y tantas otras canciones extraídas de sus obras teatrales me han seducido hace tiempo ya.

El encanto se ha renovado con el concierto del Lliure. Los solistas más destacados fueron John du Buclet al trombón y Ricard Roda al saxo alto y J.A. Amargós al clarinete. Lástima que el percusionista Angel Pereira fuera muy "seco" y poco dado al swing.

Si, en otra ocasión, el Lliure repitiera este concierto, les recomiendo a mis lectores, les daría la ocasión de escuchar a uno de los compositores más interesantes de la primera mitad de nuestro siglo y de oír el excitante resultado que pueden dar las influencias mezcladas del "cabaret" alemán y del jazz norteamericano.

Alfredo PAPO.

Buddy Rich, in memoriam Dijous 2 - 04 - 87

El día 2 d'abril, als 67 anys d'edat, morí als Estat Units, un dels bateries més representatius de l'era del swing.

Nat a Brooklyn l'any 1917, va començar a tocar la bateria professionalment en el grup de Marsala. Al llarg de la seva carrera va formar part de les orquestres d'Artie Shaw, Tommy Dorsey, Harry James, Benny Carter. Així mateix va col·laborar amb l'empresari

Norman Granz i amb músics de la talla de Louis Armstrong, Lester Young, Oscar Peterson, Dizzy Gillespie, Art Tatum, etc.

També durant molts anys, va dirigir la seva orquestra fins la seva mort.

Ràdio
G!

Dimarts de 9 a 10 del vespre
"JAZZ CLUB"

realitzat per Lluís Sitjes

Enregistraments inmemorials

"LOVE'S MELODY" Django Reinhardt

L'any 1951, el gran guitarrista Django Reinhardt - part d'una escola i trajectoria de jazz important i decisiva a l'història de tan polèmica música-composa dues melodies estructuralment bàsiques, i d'una qualitat musical que ja no repetiria mai més: "Nouages" i "Love's Melody", aquesta última anomenada més endavant també "Melodie au Crepuscule".

Amb un "Quintette Hot Club de France" que portava ja al voltant de quinze anys de prestigi a tot el món del jazz, Django Reinhardt, retornà al seu propi estil del conjunt de dues guitarres rítmiques, contrabaix, i naturalment l'avui encara en plena forma Stephane Grappelly al violí. Les esmentades melodies varen tenir una acollida mai vista al Hot Club de França, però l'avui cèlebre "Nouages" va tenir tant d'èxit, que eclipsà l'altre tema en poc temps, deixant-lo en l'oblit.

Si més no, vull insistir que les coses s'aclareixen amb el temps, i que el què avui em sembla extraordinari, potser demà serà al contrari. I, amb això, no vull pas dir que el tantes vegades enregistrat i interpretat per Django "Nouages", sigui inferior de qualitat estructural harmònica, i que la seva primera vegada que 'enregistrà fos deficient, tot el contrari, tant la seva fraseologia com el seu "punch" són immillorables, i no cal dir de la seva manera de resoldre les frases, tal com ell únicament sap fer. Ara bé, per les mateixes dades d'enregistrament (1951), va gravar "Love's Melody", i ja no tornarà mai més a fer-ho, que una vegada més amb músics diferents i que l'interpretació d'ell mateix serà francament molt inferior.

"Love's Melody", ple de melodia, i amb una estructura harmònica extraordinària és una de les millors obres deixades per aquest mestre de la

guitarra. Des d'un principi, en el primer tema interpretat per Grappelly, ell, en Django, no deixa d'omplir el fons amb un virtuosisme i un llenguatge de jazz t'introdueix de manera absoluta, però en el moment en què la part de guitarra absorbeix la melodia, hom queda meravellat. Fou un moment culminant per en Django, la seva maduresa li permetia realitzar totes les idees, que no li mancaven pas, amb una netedat i llenguatge jazzístic gairabé insuperable.

"Love's Melody", no tingué mai l'èxit de "Nouages", passà com aquell qui diu sense pena ni glòria, però gràcies a la invenció d'Edisson, avui podem comprovar com la seva qualitat interpretativa va creixent dia a dia.

"Love's Melody" fou editat per la casa Decca junt amb "Nouages" amb el disc de 78 r.p.m. i en el mercat espanyol aparegué cap el 1953, mitjançant la marca Columbia, també amb les mateixes interpretacions.

Amb totes les reedicions de les marques originàries, com per exemple Pathé Marconi, i Emi, que editaren 30 volums de l. p. amb el títol de "Djangologie", o altres esporàdiques edicions, no apreixen cap vegada els dos temes esmentats, degut a que en aquells moments el Quintet Hot Club de França editava amb Decca, i aquesta marca no ha fet mai una edició retrospectiva completa, però si edità un l. p. en el que contaren tant en "Nouages" com el "Love's Melody" del que ens veníem d'ocupar i que recomanem a tots els aficionats.

"LOVE'S MELODY" Django Reinhardt et Stephane Grappelly avec le Quintette Hot Club de France.

*Stephane Grappelly (v) Django Reinhardt (g.solo)
Joseph Reinardt (g) Jean Ferrat (g) Emmanuel Soudieux (b)*

Decca (1951) 78 r.p.m.

Decca (1966) 33 r.p.m. 168.003 M

Jordi Vall Escriu

Noticias J.C.G.

Nou conveni amb l'Ajuntament

De nou l'Ajuntament de Granollers, i el Jazz Club Granollers, han signat el conveni de col.laboració per aquest any 1987. Aquest conveni, que consta d'un ajut econòmic per part del nostre ajuntament, ens permet al llarg de l'any poder fer una sèrie d'activitats, concerts, exposicions...sempre en benefici de la ciutat de Granollers.

Cicle Ara-Jazz

Posats en contacte amb els responsables del Cercle cultural de la Caixa, ens comuniquen que el cicle Ara-jazz, en la seva cinquena edició, que començà amb l'actuació de Niels Pedersen i Philippe Catherine, es rependrà el mes d'Octubre. Començarà amb un concert de categoria internacional, per continuar amb sis concerts a càrrec d'una selecció feta entre els grups de Granollers, comarca i altres indrets de Catalunya. El cicle acabarà el Decembre amb un altre concert a nivell internacional.

Nou local social

Una vella aspiració del Jazz Club Granollers, era el poder comptar amb un local social, per a tots els socis. Ara això es possible, ja que la conselleria de cultura de l'ajuntament de Granollers ens ha atorgat un despatx en el àntic local de A.I.S. allà hi tindrem la secretería i l'arxiu de documentació pròpia. També una petita biblioteca de temàtica jazzista on tots els socis hi tindrem accés. Més endavant, quan estigui reorganitzada la Casa de Cultura Sant Francesc, és de suposar que anirem allí.

Una vegada el local estigui acondicionat, ho farem els socis i entre tots ho celebrarem.

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa, Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Mllà, Jordi Navas, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Jaume Segarra i Farrés, Joan Ramon, Pere Gispert, Miquel Jurado, Didac Valls, Lluís Pocarull, Vicky Amador. Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann (Corresponsals de Buenos Aires-Argentina).
Bob Andersen (Corresponsal de Dinamarca).

Fotografia: Pere Espauella i Bufia
Fotocomposició: Sitjes-Publicitat
Imprimeix: Instant Copy-Granollers
Publicitat: Sitjes
Dipòsit Legal: B-2472

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

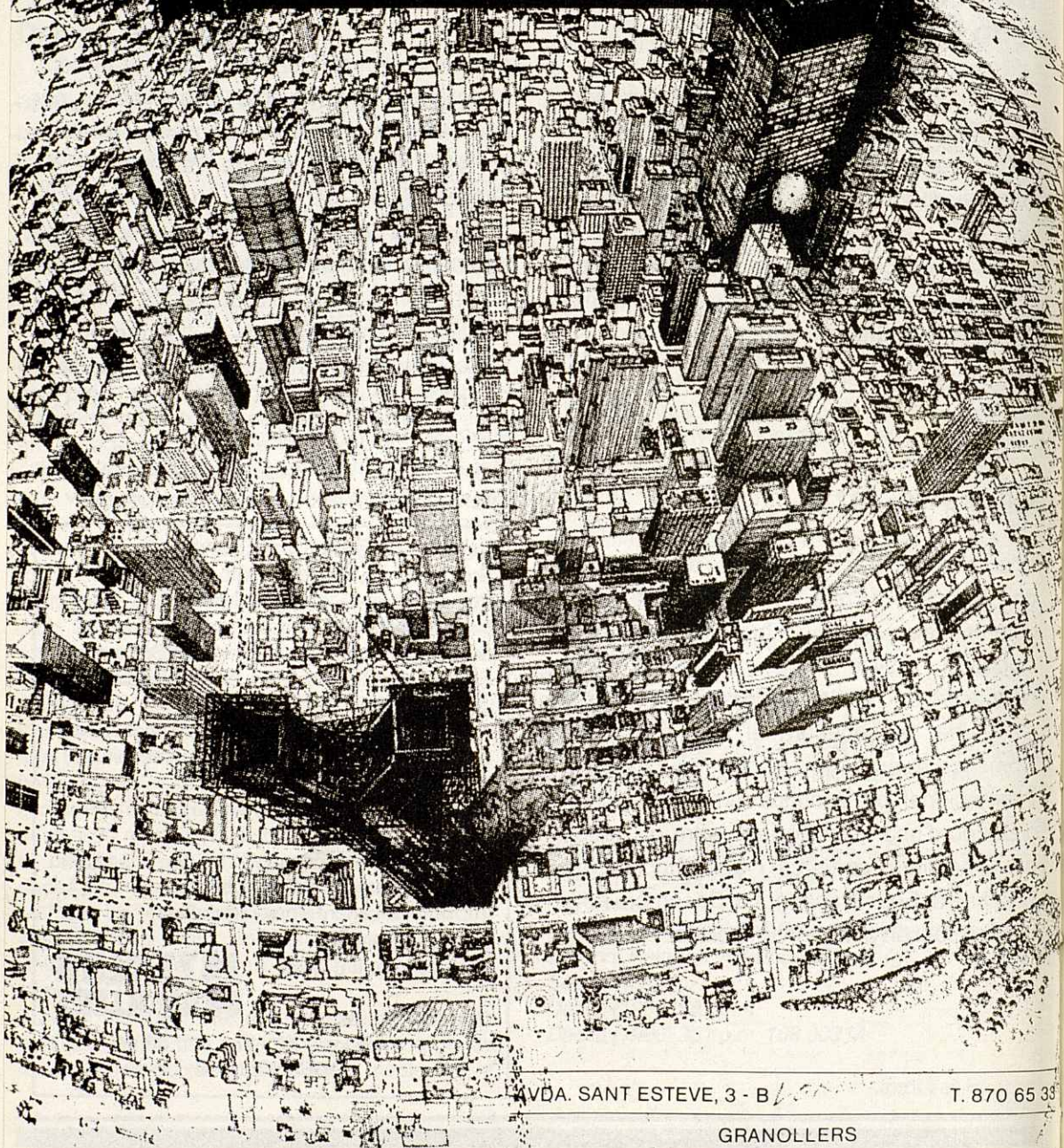
Domicili Social:

*Rícomà, 72 - Tel. 870 06 99
GRANOLLERS*

Sitjes

PUBLICITAT

AVDA. SANT ESTEVE, 3 - B

T. 870 65 39

GRANOLLERS